

mende« i denne type sager. Meget taler derfor for, at dette spørgsmål vendes endnu en gang, og at man samtidig – i det mindste – opruster kommunernes revalideringsmuligheder for den gruppe.

For så vidt angår kompetencen til at tilkende pensioner efter § 14, stk. 3, nr. 3, ser vi ingen hindringer for, at tilkendelseskompetencen umiddelbart overføres til kommunerne.

Fornuftige forudsætninger herfor er dog en regelpræcisering på området og fastsættelse af en maksimal behandlingstid for disse sager på f.eks. 30 dage. Begge dele burde være ukompliceret, da der alene skal beregnes et forsørgelsesgrundlag for at træffe en afgørelse. – En tidsfrist for behandlingen af denne type sager bør under alle omstændigheder overvejes, såfremt der indføres en kommunal medfinansiering og der ikke længere skal kunne udbetales forskud på pension efter § 14, stk. 3; ellers får kommunerne evt. en økonomisk interesse i at trække sagsbehandlingstiden unødigt.

Såfremt der indføres kommunal medfinansiering, er der også en mulighed for, at kommunerne kan finde interesse i at trække sagsbehandlingen af sager om pension efter § 14, stk. 1 og 2, i langdrag – evt. til et kommende budgetår. Da kommunerne fortsat skal kunne udbetale forskud på pension efter § 14, stk. 1 og 2, og der skal ske regulering fra ansøgningstidspunktet, er risikoen for de berørte borgere mindre. En kommunal interesse i at trække sagsbehandlingstiden – f.eks. til et kommende budgetår – er dog fortsat en mulighed.

Forslagets § 3, nr. 5, § 25. Efter denne bestemmelse skal statsamtet respektive kommunen afholde udgifter i forbindelse med lægeerklæringer, undersøgelser m.v. Dette medfører en mulighed for, at kommunen gennem »dårlig« sagsbehandling kan overvælte udgifter på statsamterne. Dette vil ikke fremme en hurtig sagsbehandling og ikke fremme en kvalificeret kommunal sagsbehandling.

Forslagets § 3, nr. 11, § 50, stk. 2. Konsekvenserne af denne bestemmelse er, at ansøgere om § 14, stk. 3-pensioner kun kan indanke principielle sager til Den Sociale Ankestyrelse, mens kommunerne ved uenighed med revaliderings- og pensionsnævnet altid har denne mulighed. Set ud fra et retssikkerhedssynspunkt er dette uklogt. DSI har tidligere peget på, at skal der ske indskrænkninger i klageadgangen, kunne

dette passende ske ved at begrænse offentlige myndigheders, herunder kommunernes, klageadgang. Formålet med et klagesystem er at sikre borgernes retssikkerhed. Det er derfor ikke rimeligt, at f.eks. kommunerne belaster klagesystemet i det omfang, vi kender i dag.

Forslagets § 3, nr. 14, 18, § 59, stk. 4. Der er næppe noget til hinder for, at kommunerne træffer alle afgørelser om at gøre førtidspensioner hvilende, såfremt afgørelsen kan ankes med opsættende virkning. I praksis er der næsten altid enighed i disse sager mellem borgeren og kommunen.

Forslagets § 4, nr. 5. Her opretholdes det ubehagelige forslag om, at skønsmæssige afgørelser kun kan tilsendes af de amtslige ankenævne og Den Sociale Ankestyrelse, hvis skønnet »er ulovligt eller åbenbart urimeligt«. Bestemmelsen er usmagelig og må i øvrigt anses for overflødig – den bør derfor udgå.

Endelig indeholder socialministerens forslag, under bemærkningerne til forslaget, et forslag til kommissorium for et udvalgsarbejde. Kommissoriet er alt for snævert i sit indhold, og indeholder de facto facit for udvalgsarbejdet. Dette er klart uacceptabelt.

DSI skal konkluderende foreslå:

- 1) Kommunernes budgetgaranti vedtages, idet spørgsmålet om kommunal medfinansiering af førtidspensionerne udgår.

Alternativt udlægges kompetencen til at tilkende førtidspension efter § 14, stk. 3, nr. 3, til kommunerne fra 1. januar 1992, som beskrevet ovenfor. Evt. indføres samtidig kommunal medfinansiering af denne type førtidspension.

- 2) Der nedsættes et udvalg med en sammensætning som den af ministeren foreslåede med en alment respekteret person uden for Socialministeriets kreds af embedsmænd som formand.

Udvalgets kommissorium bør være en bred gennemgang af førtidspensionssystemet, evt. med tidsfrister for afgivelse af betænkning på delområder.

Kommissoriet bør således indeholde, at udvalget skal overveje:

- Kvaliteten i sagsbehandlingen og sagsbehandlingstiden (der af DSI anses for uacceptabel lang) og en evt. decentralisering og/eller centralisering af revaliderings- og pensionsnævnenes arbejdsopgaver.